České středohoří 2004

Místo děje: České středohoří od Žalhostic po Malé Březno

Časové období: 29. 10. 2004 – 31. 10. 2004

Zapsal: Strašlivý Uragán

Osoby a obsazení: Členové Turistického oddílu MFF UK a jejich známí. Jmenovitě: Divoká Orchidej, Index, Planoucí Růže, Veselý Balónek, Marble, Šedý Vlk a autor

Tento deníček věnuji Šedému Vlkovi, myslím, že si také nějaký zaslouží.

Úvod

Už od Norska jsem měl touhu vyrazit na obyčejný vandr po Čechách, kde by nešlo o to, kudy a kam dojdeme, ale o to, s kým. Jsem velice rád, že tento víkend jsme podnikli vandr, který v tomto směru naplnil všechna má očekávání.

Pátek 29. října

Už od konce září jsem navrhoval, že bychom mohli jet někdy v říjnu na vandr, což se setkalo mezi některými turisťáky s kladným ohlasem. Na kolaudaci na začátku října jsem to připomněl a zdálo se, že by skutečně někdo jel. Když jsem rozeslal s podobným návrhem e-mail před čtrnácti dny, odpověděl mimo jiné Šedý Vlk, že tuto myšlenku šíří dál a má již několik kamarádů a kamarádek, kteří by chtěli jet s námi. Také se mi ozval Radim a vypadalo to, že by jel, což si ale k mé lítosti nakonec rozmyslel. Bylo mi celkem jedno kam pojedeme, protože mi stačilo, že pojedu s lidmi, které mám rád. Navíc jsem odhodil všechny sportovní tendence. Cíl tedy nakonec vymyslel Šedý Vlk, navrhl České středohoří, což je podle mne velmi pěkný cíl a koneckonců ještě jsem tam nebyl. Jenže Radim bydlí v Adamově poblíž Brna, a tak není divu, že jemu se tento cíl příliš nelíbil. Přemýšlel jsem o tom, kam bychom mohli jet tak, aby to bylo na půli cesty mezi Prahou a Brnem, Radim navrhl Broumovské stěny, Jihlavské vrchy a Českou kanadu. V poslední jmenované se nachází Albeř, a tak to pro nás není příliš lákavé. Trochu mne překvapily Broumovské stěny, protože tam by mu cesta z Adamova zabrala stejně dlouhý čas jako do Děčína či Litoměřic. I to mne nakonec přesvědčilo, že zůstaneme u Českého středohoří. Zavolal jsem to ve středu Radimovi a on mi odpověděl, že si to do čtvrtka rozmyslí. Bohužel si to rozmyslel tak, že mu ta cesta nestojí za to. Což je mi fakt líto, přitom jsem se na něj snažil zapůsobit, že bych byl velmi rád, kdyby jel.

Ve středu večer jsme tedy s Divokou Orchidejí rozeslali návrh, že bychom mohli jet vlakem v 14:20. Krom toho jsme přidali poznámku, že kdyby se ke mně někdo přidal s vařením, byl bych rád. Na to sice odpověděl Šedý Vlk kladně, ale krom toho, že se jeho odpověď nevešla do dvou SMSek, které mi z jeho mejlu přišly, navrhoval jen, že každý z nás něco vezme a dáme to nějak dohromady. Dohodl jsem se tedy raději s Divokou Orchidejí a Indexem, že budu vařit s nimi a navíc, aby se nemuseli tahat se stanem, budou u mne ve stanu.

Dnes jsem musel ještě jet do školy cvičit, ačkoli na druhé cvičení nikdo nepřišel, a tak jsem strávil příjemnou hodinku čtením článku na složitostní seminář. S Divokou Orchidejí a Indexem mám totiž sraz až ve čtvrt na jednu před menzou. Opouštěje menzu, potkal jsem ještě Marbla, který nevypadal ani trochu, že by byl již přichystán k odjezdu. Nedalo mi to proto a zeptal jsem se jej, jestli jede opravdu s námi. Prý ano, jen se ještě musí podívat, kdy vlastně jedeme. Ujišťuji jej, že sraz máme ve dvě hodiny, což jej trochu překvapilo, protože se domníval, že jedeme vlakem v 16:20. Nicméně odpovídá, že nás případně dožene později, mapu prý má. Jdu tedy ven, kde už čekají Divoká Orchidej a Index. Index nestihl jít na oběd, ačkoli to měl v úmyslu, neboť SMSka od Divoké Orchideje s upřesněním času odjezdu, mu včera nedošla, a tak nakonec jen šťastnou náhodou přišel na kolej asi dvacet minut před odchodem. Ani mně nepřišla včera od Divoké Orchideje SMSka, v níž mi odpovídala na můj dotaz, jestli bychom mohli spolu vařit a jestli bychom si mohli dnes dát sraz a jít spolu nakupovat. Teprve když jsem jí dnes zavolal, došlo jí, že asi ani Index nedostal její zprávu. Obě posílala z internetu a Oskar měl asi chybu v systému.

Jedeme tedy nakupovat. Nejprve jdeme do countrylifu u Můstku koupit kuskus, melasky, chleba a nějaké pomazánky. Potom jsme zamířili do Teska v Máji, kde jsme dokoupili další ingredience na smažené nudle a kuskus. Divoká Orchidej si ještě jde hned vedle do Spálené koupit nový telefon, protože tam mají slevu na jí vybraný model. V obchodě je fronta, než si ji Divoká Orchidej vystojí, stihne si Index dojít opodál pro gyros. Když je Divoká Orchidej na řadě, zjistí pouze, že v obchodě neberou karty a že si ještě musí u nejbližšího bankomatu vybrat. To už však máme jen dvacet minut do srazu, který je na Masarykově nádraží. Vyrážím proto napřed, aby o nás Planoucí Růže a Veselý Balónek věděli a abych koupil lístky na vlak. Planoucí Růže s Veselým Balónkem nás včera ujistili v mejlu, že jedou a že nás mají rádi, což je od nich hezké.

Na nádraží se však, nijak překvapivě, ještě nenachází nikdo. Šedý Vlk má přistoupit v Roudnici. Těsně před druhou přicházejí Divoká Orchidej s Indexem a novým telefonem. Jdu koupit lístky pro nás pět, co pojedeme z Prahy. Když se vrátím, je tu i Veselý Balónek, ale Planoucí Růže pořád nikde. Index s Divokou Orchidejí jdou zabrat do vlaku místa, zanedlouho se vrací Index s tím, že Planoucí Růže asi přiběhne na poslední chvíli od Hlavního nádraží. Divoká Orchidej jí prý volala a dozvěděla se, že Planoucí Růže se mylně domnívala, že jedeme z hlavního. Jdu tedy s batohem za Divokou Orchidejí, naštěstí ještě před odjezdem vlaku přichází i Planoucí Růže s Veselým Balónkem a Indexem. Veselý Balónek má neuvěřitelně malý batoh. Planoucí Růže byla ještě cestou nakupovat, a tak má batoh o trochu větší, ale proti mému jsou jejich batohy samozřejmě stále malé.

V kupé nejsme sami, protože vlak je plný. První polovinu cesty se Divoká Orchidej s Indexem baví novým telefonem, který má v sobě i foťák, a tak nás Divoká Orchidej fotí. Krom toho vedeme různé řeči. Nejprve říká Planoucí Růže, že nám zkoušela volat, ale nikomu se nedovolala, aby zjistila, kde je ten sraz. Tomu se divím, protože mě se volat nepokoušela. Prý nemá moje telefonní číslo, ačkoli je to podivné. Třebaže jsem číslo na jaře změnil, už jsem jí nejméně jednou od té doby volal a ona se už tehdy divila, že mám nové číslo. Teď jsme tedy jednoduchým pokusem zjistili, že je zná, jen na to zapomněla. Potom mluvíme například o tom, že Planoucí Růže kandiduje na právech do akademického senátu a o menzách. V Roudnici přistupuje Šedý Vlk, přináší s sebou buchty od babičky, ještě teplé a naprosto výborné. Už si ani nesedá, neboť zanedlouho jsme v Lovosicích, kde přestupujeme na lokálku, která nás odveze přes Labe do Žalhostic.

Jak dojíždíme do Lovosic, vzpomínám si, že jsem si zapomněl koupit nový kartáček na zuby. Tady proto běžím do obchodu, abych si jej koupil, což se mi naštěstí daří, jinak by se mi špatně usínalo. Šedý Vlk si také konečně kupuje lístek, v Mlčechvostech mu lístek neprodali a pak to nestihl, zaplatil si tedy alespoň pět korun za cestu z Lovosic do Žalhostic. Do Žalhostic už jedeme jen chvilku, tam vystupujeme a chystáme se vydat na cestu. Předtím však ještě zatoužíme vědět, jak je na tom Marble. Chtěl bych mu zavolat, ale zjišťuji, že nemám v telefonu jeho číslo. Naštěstí je mám na papírku s turisťáckým seznamem, Marble však telefon nebere a musíme to proto nechat na později.

Vydáváme se tedy po žluté značce, po níž půjdeme až k tomu velkému kopci, který se tyčí nad námi. Jde o Radobýl (399m), tak vysoký se samozřejmě zdá proto, že na něj koukáme od Labe. Zanedlouho mi volá Marble zpátky, prý za námi opravdu dorazí, z čehož máme radost. V Žalhosticích tedy bude o dvě hodiny později a začne nás dohánět. Trasu mu ještě upřesním. Procházíme hned kolem dvou hospod, a u žádné se nezastavujeme, místo toho stoupáme pomalu nahoru. Cestou ještě s někým telefonuje Veselý Balónek. Jak stoupáme, máme opravdu pěkný pohled přes Labe k Lovosicím, tovární komíny, mlha. Je totiž zataženo a oblačnost je poměrně nízko. Cestou se trochu kriticky vyjadřuji o Zugspitzi. Planoucí Růži se nelíbí názor Divoké Orchideje, která podle zpráv, jež se k ní dostaly, soudí, že Zugspitzi naplánovali v létě Planoucí Růže a Velký Grizzzly a ani jeden tam pak nejeli. Planoucí Růže si přitom opravdu není vědoma toho, že by něco podobného plánovala, a sama byla překvapena, když jí Velký Grizzzly volal a ptal se jí, jestli tam pojede. Podle mne to ale neplánovala Planoucí Růže, což ji trochu uklidnilo. Řekl jsem totiž, že Planoucí Růže o moc nepřišla, když na Zugspitzi nejela, protože to zase tak slavné nebylo. Když se mne zeptala Divoká Orchidej, jestli jí by se tam podle mne líbilo, nedovedl jsem jí odpovědět, což vyznělo trochu tak, že pro Divokou Orchidej by to dobré bylo, protože je nenáročná. Což se zase moc nelíbí Divoké Orchideji.

Stoupáme pořád nahoru, až dojdeme k bývalému lomu, kde se přirozeně zastavíme a fotíme. Veselý Balónek si chce vyfotit lom s Planoucí Růží v popředí, ale ona se trochu vzpírá, až navrhnou, abych si tam stoupl s Planoucí Růží i já. Ale nesmíme si dávat hlavy k sobě, protože by to Veselý Balónek nemohl ukázat doma. Šedý Vlk tu vyčte z cedule, že by tu měla být deset metrů dlouhá pseudokrasová jeskyně, a zatouží se do ní podívat. Těsně před tím vyjadřuji před Divokou Orchidejí podivení, že na Zugspitzi se nikomu krom mne nechtělo podívat se zblízka na vodopád, teď se jí tedy zdá právem podivné, že se mi ani nechce tu jeskyni hledat. Šedý Vlk však vypadá, že by byl smutný, kdyby ji nenavštívil, a tak nakonec jdeme s Veselým Balónkem a Indexem na druhý konec lomu s ním. Z dálky to totiž vypadá, že právě tam by mohla jeskyně být. Před tím se ještě dlouho rozhodujeme, jestli tam půjdeme nebo ne, naštěstí se však vyhneme hlasování. Holkám se tam opravdu nechce.

Pseudokrasová jeskyně se skutečně na druhém konci lomu nachází a dá se do ní i vlézt, Moc dlouhá není, baterku jsem si tak bral s sebou zbytečně. Ačkoli teď si vzpomínám, že Veselý Balónek vyfotil Šedého Vlka, jak kouká s tou baterkou na čele z jeskyně, a tak jsem ji nebral docela zbytečně. Šedý Vlk je ale spokojen, což je dobře. Ach jo, teď je mi zase líto, že tu není Radim, poněvadž je to speleolog a tak by se mu to určitě líbilo.

Potom pokračujeme po žluté nahoru až k odbočce na vrchol toho kopce. Nahoru ale nejdeme. U rozcestníku je totiž pomníček a my se bojíme, že kdybychom šli nahoru bez patřičné výbavy, určitě bychom dopadli jako ten, komu tu postavili zmíněný pomníček. Místo toho se oddělujeme od žluté značky, protože po ní bychom došli do Litoměřic, a míříme po cestě směrem ke Kamýku. Při zmínění slova Kamýk se rozvířila diskuse o tom, jak by se mělo psát. Holky by totiž napsaly měkké „í“, tedy Kamík. To by ale nebylo dobře, navíc by to připomínalo slovo kámík, které používá třeba Kvetoucí Pampeliška, mluví-li o kamarádovi. S Divokou Orchidejí se shodneme, že slovo kámík se nám moc nelíbí. Na druhou stranu si nemůžeme vzpomenout, jestli je slovo Kamýk vyjmenované, nebo ne. Teď si vzpomínám, že Planoucí Růže si dlouho myslela, že chceme dojít do Litoměřic, i když tam jsme mohli dojet vlakem.

Cestou jdeme kolem jakési retranslační věže a uvažujeme, jaké by to asi bylo, kdybychom vylezli nahoru. Jak se koukám nahoru na její vrcholek, šlápnu do louže. To Divokou Orchidej trochu pobaví, protože jsem jediný, kdo byl líný vzít si pohorky, a má sandály. Ach jo. Cesta nás zavede na asfaltku poblíž vesnice, od níž jdeme po další cestě nebo spíš necestě k modré značce. Cestou si holky pochvalují, jak je to dobré nekoukat se do mapy a nesledovat cestu, protože takhle se jim nemůže stát jako klukům, aby byly někde dvakrát, poněvadž vždy je to pro ně nové. Slovo Kamýk je takhle Planoucí Růži povědomé, ale teprve večer nebo zítra zjistí, že tu byla už někdy s Géčkem na kole. Cestou necestou dojdeme k jakémusi plotu, kde sice pokračuje cesta, na níž je však cedulka, že jde o soukromý pozemek hlídaný psem. Navrhuji sice, že nějakého psa bychom se přece neměli bát, ale přesto jdeme po silničce na hlavní silnici a pak už po modré značce do Kamýku. U něj vidíme už z dálky zříceninu, třebaže ne všichni. Planoucí Růže ji třeba považuje za barák pod skálou.

Do Kamýku docházíme asi kolem půl šesté. To je právě čas na to, abychom poslali Marblovi zprávu, kam by nás měl stíhat. Zatím mu mohu pouze sdělit, že docházíme do Kamýku a spát bychom chtěli někde za ním, že se mu ještě ozvu. Dojdeme do centra vesnice a rozhodujeme se co dál. Mohli bychom počkat v opodál stojící hospodě na Marbla, ale máme docela hlad, a v hospodě bychom jíst nevhtěli. Nakonec vítězí názor, že bychom se mohli jen trošku najíst a uvařit si třeba polévku a pak bychom mohli jít do hospody na pivo a počkat na Marbla. Ačkoli nemáme ani stín nedůvěry v jeho schopnosti, nechce se nám ho vystavovat tomu, aby nás hledal potmě v lese.

Index navrhuje, že bychom se mohli nasvačit nahoře na zřícenině, ale nikomu krom mne se tam kupodivu nechce. Myslím, že i Index to myslel spíš jako vtip. Jdeme proto jen kus za hospodu, kde je dětské hřiště. Usoudíme, že lavičky na něm jsou vhodné k tomu, abychom se na nich najedli, a že dětem už nebudeme překážet, protože se zatím skoro setmělo, a tak by děti měly už spát. Kupodivu se sem ještě nějaké malé děti s rodiči na chvilku dostanou. Vaříme si s Indexem a Divokou Orchidejí instantní polévku. Koupili jsme si totiž v countrylifu gulášovou polévku bez glutamanu, která by navíc neměla mít nic společného s masem. Je docela dobrá, ještě si do ní přidáme trochu instantních nudlí, aby to bylo výživnější, a k tomu pijeme teplý čaj. Planoucí Růže s Veselým Balónkem si vaří čínské polévky. Šedý Vlk si nic nevaří, protože nemá vařič, ale také se mu nic vařit nechce, protože jinak bychom mu vařič samozřejmě půjčili. Taky má ještě z domova pizzu.

Pokouším se v očích ostatních trochu ospravedlinit Zugspitzi, neboť mám obavu, že si teď myslí, že to byla úplně příšerná akce, což zase tak hrozné nebylo. Řeknu k tomu, že kdyby tam jel někdo další z turisťáků, jako Planoucí Růže nebo Velký Grizzzly, tak by to určitě byla dobrá akce. Na což se ozve Divoká Orchidej, proč jsem ji nejmenoval. Ale to bylo jen proto, že u ní jsem neslyšel ani spekulace o tom, že by tam měla jet a samozřejmě ne proto, že by její přítomnost kvalitu Zugspitze nezvedla. To už jsem cestou jednou řekl Planoucí Růži a Veselému Balónkovi, že je dobře, že jeli s námi, jelikož si budeme někdy moci zazpívat, ale nebyl jsem hned schopen říct žádný podobně konkrétní důvod, proč je dobře, že s námi jeli Index a Divoká Orchidej.

Vaříme a jíme nejdéle, a tak říkáme ostatním, ať už jdou do té hospody se ohřát, že tam za nimi přijdeme. Jdeme tam tedy trochu později, Divoká Orchidej se nabídne, že na záchodě umyje ešus. Sotva se usadíme, ještě než si stačíme objednat, přichází za námi Marble, kterého jsem pochopitelně informoval o našich plánech. Přichází samozřejmě jen v kraťasech a v tričku, aby dostál své image. Ještě si přisedává a dává si čaj. Tak si s Indexem stihneme dát pivo. Šedému Vlkovi se omylem podaří shodit a rozlít jeho půllitr. Číšník, hned jak to uvidí, prohlásí, že nám za to naúčtuje dvacet korun, a připíše je na papírek. Proti tomu mezi sebou protestujeme, hlavně Planoucí Růže, protože podle ní na to nemá žádný nárok. Dohadujeme se, kam půjdeme spát, asi po modré směrem k Plešivci (609m), kde to někde na rovině zalomíme.

Před odchodem se Planoucí Růže a Veselý Balónek bouří proti tomu, abychom platili těch dvacet korun za ubrus, a skutečně se svým protestem u číšníka uspějí a dostane se jim jen připomenutí, že se mají příště omluvit. Ten číšník na ně byl vůbec ze začátku divný, protože to prý vypadalo, že je ani nenechá nikde si sednout. Nakonec je nějací staří pánové pustili k dlouhému stolu, u nějž jsme je později našli.

Jdeme teď, nabravše si vodu, nahoru po modré značce. Dojdeme k odbočce na zříceninu, ale ani teď se tam nikomu nechce, ani si zahrát na obránce a dobyvatele. Modrou značku však brzy ztratíme nebo ona se ztratí nám, prostě náhle zjistíme, že jdeme trochu jinam, než jsme chtěli. Nijak nás to však z míry nevyvádí, hlavně mě je to dnes úplně jedno a vedení nechávám docela na Šedému Vlkovi a Marblovi. Uhýbáme tedy vlevo nahoru do lesa přes jakýsi sad, kde už ale žádná jablka nejsou. Lesem jdeme zpátky a mírně do kopce. Na jednom místě jde Marble pořád nahoru, ale Šedý Vlk jej usměrní, aby šel trochu doleji. Pak se přece jen ozvu, že nahoře to vypadá na cestu, která tam skutečně i je. Jdeme tedy po ní doprava a pak po dalších cestách, až dojdeme ke žluté značce. Po ní jdeme k východnímu svahu a už s pomalu rozhlížíme, kde by se dalo spát. Míjíme docela hezkou travnatou plošinku, jejíž jedinou nevýhodou je, že leží hned u cesty. Zanedlouho se však cesta začíná svažovat dolů.

Zastavíme se a přemýšlíme, jestli bychom se tu už neměli raději otočit a jít zpátky k zmíněné plošince. Šedý Vlk se jde podívat nahoru. Než se vrátí, tak si mezi sebou šuškáme, že přijde s tím, že úplně nahoře je krásná plošinka a že je to mnohem lepší místo, protože to je v takových případech už téměř standardní zpráva Šedého Vlka. A když se vrátí, stačí jen několik jeho slov, abychom se dali do smíchu, protože pochopitelně nahoře by se našlo docela dobré místo. Ale ani Šedý Vlk není přesvědčen o tom, že by se vyplatilo tam jít. Vracíme se tedy zpět. U travnaté plošinky si sice sundáváme batohy, ale pořád se nám nějak nezdá blízkost cesty. Kousek níž je místo v lese, které je o něco horší, protože je šikmější, ale zase není vidět tak dobře z cesty. Přecházíme proto sem tam a nemůžeme se rozhodnout. Šedý Vlk se jde opět podívat nahoru. Je pryč docela dlouho, a tak mezitím stihnu vysvětlit ostatním hru na hádání pohádky, kterou bychom pak mohli s Šedým Vlkem hrát, přičemž on by byl ten, kdo by hádal. To se totiž tomu jednomu hadači sice řekne, že má otázkami na ano, ne, hádat, na jaké pohádce jsme se dohodli, ale ve skutečnosti budeme odpovídat jen podle toho, jestli je na konci otázky samohláska nebo souhláska.

Šedý Vlk se vrátí s běžnou odpovědí, totiž že nahoře je taková plošinka, na níž by se dalo docela dobře spát, nad ní je už kamenné moře, ale plošinka není prý z cesty vidět. Tak se tam přesouváme. Musím říct, že to bylo docela dobré místo, i když nebyl poblíž žádný vodopád ani jezero, jak bylo v Norsku dobrým zvykem. Hned si stavíme stany. Šedý Vlk má pochopitelně střechu, měl by ji i pro dva, ale Marble si vzal stan, který je jen pro jednoho, a tak jsou každý sám ve svém.

Chvíli přemýšlíme, jestli budeme dělat oheň a naše rozhodnutí je v tomto směru kladné. Přemáháme tedy lenost a jdeme sbírat kameny a dřevo. Uděláme takové pěkné ohniště, které je na můj popud vyložené kameny i zespodu. Zapálení ohně nám chvilku trvá, protože je všechno vlhké, ale nakonec se nám to za pomoci zapalovače a březové kůry podaří. K večeři si dnes děláme kuskus se zeleninou a je to doopravdy dobré. Šedý Vlk chtěl nejprve pozvat Marbla na bramborovou kaši s párkem, ale nakonec z toho byl jen párek s chlebem. Planoucí Růže s Veselým Balónkem už původně ani nic vařit nechtěli, ale nakonec je svým úsilím natolik inspirujeme, že si ještě vaří další instantní polévku.

Potom si ještě děláme zelený čaj, ale nepodařilo se nám pořádně vyčistit ešus, a tak má čaj trochu hustou béžovou barvu. Na chuť je však docela snesitelný. K čaji ještě přidávám kolonády a tak je nám docela dobře. Teď přišla chvíle pro společenský život a nějakou hru. První na řadu přichází pochopitelně hádání pohádky. Šedý Vlk nejprve začne docela hezky, ptá se, jestli v té pohádce jsme my a jestli jsme v labu, jestli jsem tam den, dva či mnoho dní a stále to tak pěkně vychází. Uhodnutí principu mu netrvá zase tak dlouho, jako to trvalo mě před čtrnácti dny, nebo už vůbec Petrovi. Hlavně k tomu nepotřebuje žádnou nápovědu, což je v mých očích hodno obdivu. Potom se snažím navrhnout, abychom hráli takovou hru, při níž si každý strčí do pusy sirku a pak musí něco sdělit ostatním, ale to se moc neujme. Divoká Orchidej prohlásí, že při tom vždy má dávicí sklony, a Planoucí Růže má trochu strach, aby sirku nespolkla. K tomu přidává příhodu, v níž její kamarádka spolkla jehlu a doktoři jí neuměli pomoci jinak, než ujištěním, že jehla nejspíš vyjde i ven. Krom toho nechává Šedý Vlk kolovat kouzelnou lahvičku s jedenasedmdesátiprocentní slivovicí, je to docela síla. Divoká Orchidej píše Lence, že ji máme rádi a že zrovna jíme. Stěžuje si pak až do neděle, že jí Lenka neodpovídá a je to přitom chyba Divoké

Orchideje, která měla plnou SIMku. V neděli se jí dostalo odpovědi, že si musí s Lenkou promluvit o stravovacích návycích, to proto, že jí psala o tom, že večeříme, skoro v deset. Málem bych zapomněl, že po jídle nám Veselý Balónek rozdal výborné čokoládové bonbóny, kterých měl právě sedm.

Něco po desáté oheň dohořel a my bychom se přesunuli do stanu Veselého Balónka, který jsme určili jako společenský, protože je největší, ale Marble, Divoká Orchidej a Index se místo toho rozhodnou jít spát. Tak se nakonec u Veselého Balónka a Planoucí Růže sejdeme jen s Šedým Vlkem, který se ale nechce zouvat, a tak jen sedí u dveří, a ještě si povídáme. Šedý Vlk má s sebou jakousi vojenskou zimní bundu, kolem jejíž kapuce je boa – taková bílá umělá kožešinka, to Planoucí Růže tomu začala říkat boa, protože jí to připadalo jako to, co nosí šantánové tanečnice. Je tu spousta berušek a pavouků a všechny lezou sem do stanu. Všechny jsou také Planoucí Růži protivné a Veselý Balónek je musí vyhazovat ven, ale možná že to Planoucí Růže jen hraje, že jsou jí ty potvůrky protivné, a ve skutečnosti chce jen dopřát Veselému Balónkovi, aby je pro ni mohl vyhazovat.

Náš stan je hned vedle, tak Divoká Orchidej s Indexem stejně slyší, o čem si povídáme, a nemusím jim tedy nic opakovat, když jdu spát. Nestihli totiž ještě ani usnout. Večer se dá trochu do deště. Divoká Orchidej se mne ptá, jaké bude zítra počasí, protože moje předpovědi pochopitelně většinou vychází. Říkám jí, že v noci trochu pršet bude, ale zítra ne. Ráno bude mlha, ale pak se ukáže na chvíli i sluníčko.

Sobota 30. října

Ráno se probouzíme asi kolem osmé. Vstáváme ale docela pomalu a Divoká Orchidej říká, že obvykle se před devátou neprobudí a je k nepoužití. K tomu dodává, že jednou byly někde s holkami na vandru, kde jednou vstávaly už asi v šest a Divoká Orchidej až do devíti nepromluvila. Teprve pak se totiž probudila. Holkám to prý ani nepřišlo divné, prostě si řekly, že je to Divoká Orchidej. K snídani dělám pro nás tři ovesnou kaši se sjoakádou, konečně ji spotřebovávám skoro všechnu. Ještě je tam spousta dalších dobrých věcí, myslím, že se docela povedla, i když jí možná mohlo být víc.

Ráno je skutečně zataženo, ale neprší. Během snídaně kouká Šedý Vlk s Marblem, že dole chodí asi dva houbaři a jeden z nich telefonuje. Pro jistotu alespoň rozebíráme ohniště. Potom už se pomalu balíme, mě to trvá nejdéle a všichni na mne čekají. Potom jdeme dolů na cestu a pomalu míříme k Varhošti. Jdeme nejprve po žluté značce do Hlinné, kde jsme docela rychle. Na návsi jsme se na chvilku zastavili. Planoucí

Růže s Veselým Balónkem si šli požádat o vodu. Na stromě tu visely dva plakáty, oba inzerovaly zábavu, z nichž jedna měla být dnes večer, na ní by mělo být karaoke, o které jsme hned usoudili, že bychom ji museli s kalifornským sněním vyhrát. Jenže dole byla malá větička, že na této zábavě nebude žádná superstar, tak by nás tam asi vůbec nepustili. Raději jsme se rozhodli jít dál. Mezitím sem přišli tři trampové, kteří nás pozdravili a ptali se, kde jsme spali. Na to jsme jim odpověděli, že v lese, co by je také mělo zajímat. Potkali jsme je už včera večer v hospodě, kde ale neměli batohy. Planoucí Růže, Veselý Balónek a Šedý Vlk si proto mysleli, že si z nich střílí, když se jich ptali, kde budou spát.

Odtud pokračujeme po zelené. Když jsme se znovu připojili k silnici, tak jsme se na chvilku zastavili, abychom se svlékli. Je sice zataženo, ale je taky docela teplo. Odtud jsme šli přímo po silnici do Kundratic, protože za nimi se v mlze tyčí Varhošť. Cestou vidím u silnice v příkopu vyhozenou docela stejnou knihovničku, jako mám doma, už uvažuji, že bych si ji vzal s sebou, protože je celkem zachovalá, ale přece jen je těžká a ostatní se mi smějí. Na okraji vesnice jsme viděli u silnice jabloň s krásnými červenými jablky. Říkáme si, že by bylo dobré si nějaká utrhnout. Jsou však mimo dosah rukou většiny z vás. Index na některá dole dosáhne, a tak je pro nás utrhne. Pak si sundám batoh a vylezu do koruny pro další, i když na tom vlhkém kmeni to není nic moc. Házím jablka dolů a Index s Marblem je obratně chytají.

Potom, jda přes vesnici, ptám se ostatních, jestli by chtěli být cikány. Chodili bychom od vesnice k vesnici a trhali si po stromech jablka, semtam ukradli slepici, prostě romantika, ale ostatní nemají pro mé sny pochopení, asi nemají tak toulavou duši. Stoupáme pomalu nahoru podzimní vesnicí. Nalevo zdravíme pána, který staví plot. Za námi jde slečna s vlčákem a odbočuje k domu. Nalevo je mezi stromy chaloupka. Určitě si ji někdo postavil v hlubokých lesích a pak ty lesy vykácel a postavil si tu vesnici a silnici.

Nahoře v sedle jsou prolézačky a je tu odbočka nahoru na vrchol. Rozhodujeme se, jestli tam vylezeme. Holky by radši ne, a nejsou v tom docela samy, protože je mlha a ačkoli je nahoře rozhledna, nebude dojista nic vidět. Mě by se tam docela chtělo a nakonec tam jdeme všichni. Nahoru na rozhlednu si však už Divoká Orchidej nevyleze. Podle očekávání je vidět dokola jen mlha. To je ale fajn, protože si člověk může představovat, že je kdekoli na světě. Marble rozhlednu rozhoupává, což se nelíbí Planoucí Růži, která na ni právě stoupá, až nahoru ani nevyleze.

U paty rozhledny se rozhodujeme, kde se zastavíme na oběd, protože je zrovna poledne. Planoucí Růže s Veselým Balónkem si sice dávají tatranky, ale dali by si i něco většího. Dole byl takový pěkný altánek, kde by určitě bylo sucho, ale nakonec vítězí návrh zůstat tady nahoře na lavičkách. Mezitím přichází další tři turisti, kteří se tu jen nasvačí a jdou zase dolů, aniž by si vylezli nahoru. Svačíme chleba s valašskou a sójovou pomazánkou. Na závěr máme sladkou tečku v podobě tatranky. Šedý Vlk si povzdechl, že si jej ještě nikdo nevyfotil telefonem, a tak jej Index vyfotí telefonem Divoké Orchideje. K tomu si Šedý Vlk úplně zapne bundu a nasadí kapucu s boa. Na fotce to pak vypadá, jako by kolem byl sníh, což je však jen chybou displeje nebo mrňavého objektivu. Díky tomu má fotka opravdu drsný, skoro eskymácký nádech, dobře se hodící k Šedému Vlkovi.

Potom jdeme dolů a bavíme se o Tádovi, protože má dneska svátek a Divoká Orchidej mu posílala SMSku, že ho máme rádi. Táda má totiž přezdívku Nefritový Skřítek, která se ale moc neujala. Zkoušíme mu vymyslet jinou a posloupností volných asociací dojdeme k přezdívce Radkovy Kalhoty. Chvilku je klid a Divoká Orchidej se začne od srdce smát, jak si to zase představila. Potom uvažujeme, že bychom mohli turisťácké přezdívky úplně změnit, třeba bychom se teď mohli jmenovat podle kusů oblečení Radka nebo Tády. Potom bychom mohli hrát třeba fotbal a proti sobě by hrálo Radkovo a Tádovo oblečení, ale Táda by nemohl hrát se svým oblečením, když by byl Radkovy Kalhoty, tak by v tom byl docela zmatek. A Planoucí Růže by nové přezdívky nechtěla, protože si na ně už zvykla, což vlastně i my všichni.

Jdeme teď do Čeřeniště takovou pěknou cestou, po žluté značce podle Martinské stěny. Na zemi je spadlé listí a vůbec je tu spousta listnatých lesů, což je teď na podzim hrozně pěkné. Podzim mám rád, protože je všechno takové barevné a přitom takové melancholické a zasněné, což se hodí k mé zasněné povaze. Asi to taky souvisí s tím, že moje nejoblíbenější denní doba je podvečer, to je totiž takový předěl, kdy se po celém dni všechno uklidňuje. Myslím, že podzim i podvečer nejvíc přejí pohádkám a pohádky jsou bezva. Planoucí Růže má mnohem raději jaro, protože je takové perspektivní a všechno se rodí a probouzí. Nejméně má ráda zimu, což je ale tím, že zimy v Praze jsou dost depresivní a na hory za sněhem se člověk dostane jen na pár dní.

Tak takovou zasněnou cestou teď jdeme a přemýšlíme, jestli půjdeme kolem skalního hřibu, což by byla trochu zacházka, nebo půjdeme rovnou do Zubrnic. Hlavně se o tom dohadujeme nad Čeřeništěm, kde však skončíme s tím, že rozhodnout se budeme moci i později. Projdeme tedy Čeřeniště a pokračujeme směrem k Proboštovu. Cestou si s Planoucí Růží a Veselým Balónkem zpíváme, co jiného než kalifornské snění. Procházíme při tom kolem zahrady, kde sedí lidé, kteří pečou něco na ohni. Ti se na nás smějí a mávají nám. To karaoke bychom určitě vyhráli.

Potom si zpíváme i Něbojusja a pak ještě Růžičku, ale na tu se Veselý Balónek odmlčí. Pokud si vzpomínám, nelíbila se mu naše legata. Ještě následuje Trhala, trhala a když už skoro docházíme do nějaké vesnice, zpíváme si ještě Spálená ramena, jejichž text však přijde náhle Planoucí Růži trochu nechutný, hlavně představa spálených ramen. Nezlepšuje to příliš ani voda, kterou si plujem a ta nás chladí.

Tady taky čekáme na Divokou Orchidej, hlavně proto, abych jí ukázal kus modré oblohy nad námi, aby se přesvědčila, že mi má včerejší předpověď opět vychází. Cestou do Proboštova, což je ještě tři kilometry, se bavíme o různých hrách. Shodneme se s Planoucí Růží, že čím jednodušší pravidla, tím lepší. Divoké Orchideji se nelíbí Osadníci, protože se jí nelíbí hry, kde musí moc obchodovat. S Planoucí Růží se shodneme, že se nám líbí Odyseus. Nemohu samozřejmě opomenout Evo, což je úžasná hra, kterou si pořídili Index s Divokou Orchidejí.

Asi kilometr před Proboštovem se náhle setmí a dá se do deště, jako by to nemohlo ještě pět minut počkat, zalezli bychom do nějaké hospody a nemuseli vyndávat pláštěnky. Déšť je docela prudký a párkrát se dokonce zableskne s následným hromem. Na kraji vesnice nacházíme autobusovou zastávku, hospoda však na dohled není. Chvilku tu postáváme pod střechou a pak jdeme s Šedým Vlkem hledat dolů do vesnice hospodu. Jdu tam s tím, že dole jen vytáhnu mobil a ostatním ohlásím výsledek našeho snažení. Dole za mostem skutečně uspějeme,mají od dvou a je půl třetí. Šedý Vlk se ještě jde podívat dovnitř, jestli je opravdu otevřeno. Vskutku je, mezitím jsem však zjistil, že se odtud nikomu nedovolám, protože není signál. Šedému Vlkovi to řeknu tak, že selhala moderní technika a on si myslí, že se mi něco stalo s telefonem. Z tohoto omylu jej vyvedu až vylezeme z hospody. Skládám si tedy batoh dovnitř, Šedý Vlk už dostává od číšníka rum. Je to sice jen první ingredience do grogu, ale i tak to vypadá zajímavě. Pak běžím za ostatními nahoru.

Stále poprchává, a tak půjdou za námi. Planoucí Růže se chce převléci do suchého, pamětliva Pedrových rad a vědouc, že zdraví má jen jedno. Beru Planoucí Růži batoh, který je báječně lehký, jen má nastavené krátké popruhy. V hospodě si srážíme stoly a sedáme si. Šedý Vlk už má grog. My si objednáváme dva čaje, dva grogy a dva svařáky, jeden z nich pro mne. Číšník nám též nabízí dortíky, které mu tu zbyly z nějaké oslavy. Těmi samozřejmě nemůžeme pohrdnout. Těsně předtím jsem si posteskl, jaká je to škoda, že v takovýchle vesnicích nemají cukrárny. No řekněte, není ten náš svět dobře zařízený? Dávám si větrník a je moc dobrý. Planoucí Růže si dává špičku s vaječným koňakem, a s nevolí je nucena konstatovat, že uvnitř není žádný alkohol. Jeden grog jí zřejmě nestačil, objednává si tedy ještě svařák, ačkoli původně si prý chtěla dát horkou čokoládu se šlehačkou. Venku se mezitím dělá krásně. Mraky odcházejí a místo nich přichází modrá obloha a sluneční svit. Nezůstáváme tu tedy zbytečně dlouho a odcházíme zase na cestu. Planoucí Růže se skutečně převlékla do suchého a už v suchém i zůstane, protože to teď nevypadá na déšť. Jinak by se prý převlékla zpět do mokrého.

Jdeme po červené značce přímo k Zubrnicím, skalní hřib si odpustím, protože je to zacházka. Teď teprve můžeme docela ocenit podzimní barvy kopců kolem nás. Teď teprve si můžeme udělat několik hezkých fotek. Není proto divu, že se za vesnicí zastavujeme a není ani divu, že si vyměňuji ve foťáku film. Potom jdeme lesem k pastvinám, jimiž scházíme do Homole u Panny. Než se dostaneme do Homole, musíme přelézt několik elektrických ohradníků, které však nejsou povětšinou protékány elektrickým proudem. V Homoli se na chvilku zastavujeme a přemýšlíme, co dál. Zatímco v Proboštově bylo na rozcestníku šest a půl kilometru do Zubrnic, zde je též šest a půl kilometru a předtím tedy mělo být spíš devět a půl. Do tmy bychom se asi do Zubrnic dostali, ale pak bychom museli ještě stoupat do kopce a hledat místo na spaní. Bude tedy lepší, když to zalomíme už nad touto vesnicí. Vyhlédli jsme si podle mapy hřebínek, na jehož vrcholku by mohlo být celkem rovně.

Rozcházíme se tedy po vesnici sehnat vodu. Vydám se nejprve s Divokou Orchidejí a Marblem k nějakým barákům, ale nakonec se otočím a dojdu si do hospody na záchod. Planoucí Růže s Veselým Balónkem jdou ještě za hospodu k domku, kde jim krom vody dají ještě leták s Božími zákony a při natáčení vody se na ně kouká celá rozvětvená rodina, jež kvůli nim přestala na chvíli umývat auto. Ti lidé prý vysvětlují Planoucí Růži a Veselému Balónkovi, že jsou křesťani z Mělníka a věří v Ježíše Krista. Planoucí Růži je jich pak líto, že upadli do spárů nějaké sekty.

Nabravše vodu, stoupáme opět do kopce, cesta ještě jednou křižuje silnici a za ní vchází do lesa, poblíž stojí zahnutá roura, která nejspíš připomíná větrání nějaké podzemní stavby. Podle mne tu jezdí metro. Podle jiných jde o větrání protiatomového krytu, či o periskop ponorky, který se omylem ohnul. Nahoře v lese jde cesta už víceméně po rovině. Šedý Vlk naplánoval zkratku, kterou se dostaneme rychleji na hřebínek poblíž zelené značky. Na jistém místě se začne koukat do mapy v obavě, že jsme již tu odbočku přešli, je to tu kreslené jen jako průsek, a ten je snadné přehlédnout, nedává-li si člověk pozor. Ale nepřešli, poblíž je kreslený významný strom, který teprve zanedlouho potkáme i v terénu. Jde o velký modřín. U něj tedy odbočujeme vpravo nahoru a stoupáme až k zelené značce.

Tady bychom to už chtěli pro dnešek skončit. Les je tu celkem rovný, i když jinak není příliš pěkný a je to nedaleko cesty. Marble s Šedým

Vlkem se tedy ještě jdou podívat na blízké kopce, jestli tam nenajdou něco lepšího. První přibíhá zpět Marble a hlásí, že na jeho kopci jezdí kdosi s traktorem, jinak by se tam třeba něco našlo. Opravdu se z toho směru ozývají skoro děsivé zvuky. Ty se naštěstí vzdalují až utichnou, traktor odjel zřejmě na druhou stranu. Marble proto běží ještě jednou na průzkum. Tentokrát se vrací s tím, že by tam nelezl, protože ačkoli traktor už tam není, je tam stále spousta složeného dřeva. Pak se vrací i Šedý Vlk s tím, že nahoře je taková plošinka, ale je to tam jinak jen sotva o epsilon lepší, protože je tam na zemi tráva a opodál už jsou nějaké domy. Zůstaneme tedy v lese poblíž.

Nacházíme docela rovné místo na stany pěkně pohromadě. Šedý Vlk je dnes líný na to, aby se mu chtělo dělat oheň, a my máme vařiče, tak z ohně dnes nic nebude. K večeři si dnes děláme smažené nudle a myslím, že Divoké Orchideji i Indexovi chutnaly, i když jsme museli dělat tři várky, abychom se toho najedli. Planoucí Růže a Veselý Balónek si dělají čočkovou polévku. Šedý Vlk mne nejprve žádá o dvě deci horké vody na polévku, které bych mu pochopitelně s největší radostí poskytl, ale nakonec jimi pohrdne, protože jej Marble pozve na ovesnou kaši. Má ji docela dobrou, i když i na mne je skoro přeslazená, což je opravdu co říct. Vůbec o sobě Šedý Vlk prohlašuje, že je asi nemocný, když se mu nechce nic vařit. Veselý Balónek s Planoucí Růží si nejprve vaří u stanu, ale nakonec se nechají přemluvit a jdou jíst za námi, což je dobré, že jsme všichni vespolek.

Po jídle ještě uvaříme čaj a hned jej přelijeme do termosky, aby nevystydl a abychom si jej mohli vzít k Veselému Balónkovi a Planoucí Růži do stanu, kam se kolem osmé přesunujeme. Planoucí Růže nám na pokračování vypráví pohádku o hubené princezně, kterou viděla v televizi. Na pokračování proto, že ji to po chvíli přestane bavit, a tak nám ji dopoví až před tím, než jdeme spát. To, že ji viděla v televizi, je zvláštnost a myla u toho nádobí, což je jí omluvou. Jinak se totiž dívá na televizi jen občas na politické debaty. Ještěže nejsem právník, protože bych se také musel koukat na politické debaty.

Potom navrhuji, že bychom si mohli zahrát nějakou hru, ale nic nás nenapadá. Šedý Vlk říká, že by místo toho raději vedl diskusi. Chceme tedy, aby ji vedl, ale skončí to jen tím, že začneme řešit, v jakém pořadí by nás měl před debatou představit. Nevíme, jestli krom pohlaví a věku závisí pořadí třeba i na akademických titulech, když jsme všichni studenti. K představování nakonec nedojde a Šedý Vlk vede debatu čistě taoistickým způsobem. Bavíme se mimo jiné o informačním systému a zapisování se na zkoušky, což je pro Planoucí Růži citlivé a traumatizující téma, protože s ním ve škole dosti zápolí.

Šedý Vlk jde spát už něco po deváté, my ostatní to vydržíme do půl desáté, ale pak už nám Planoucí Růže dopoví pohádku a i my jdeme spát. Marble říká, že na takto společenský večer není příliš zvyklý, protože obvykle na vandru uvaří, sní, lehne, usne. Ve spacáku navrhuje Index, že bychom mohli ještě udržovat konverzaci, s čímž sice Divoká Orchidej souhlasí, ale nakonec z toho moc není. Ještě jsem před spaním vyndal z batohu soba a dal jej nahoru do síťky pod střechou, protože myslím, že ta síťka je tam pro něj přímo určená od výrobce.

Neděle 31. října

Ráno vstáváme asi v půl deváté, ale vlastně je to v půl osmé, protože v noci se změnil letní čas na zimní, a tak máme na vandr o hodinu víc. Ale ještě si hodinky nepřeřídíme, až se nám to bude hodit, prostě si tu hodinu vybereme. K snídani dělám i pro Divokou Orchidej a Indexa ovesnou kaši. Je zase dobrá, ale je fakt, že jeden ešus pro tři není mnoho. Mě to tedy stačilo, ale Divoká Orchidej se probudila s velkým hladem, který ji ani teď docela neopustil. Před odchodem si ještě uvaříme čaj do termosky. Když chci přelít horkou vodu z ešusu do termosky, požádám ostatní, jestli by to někdo nechtěl udělat za mne, protože mi toho vždycky steče trochu na zem. Nabídne se Index a při přelévání mi trochu polije ruku, ve které jsem držel termosku. Pak je mu to líto, že jsem se trochu opařil, ale přitom to jeho chyba nebyla, poněvadž jsem jej o to sám poprosil.

Asi v deset podle starého času odcházíme směrem do Zubrnic. Cesta klesá z kopce docela prudce a navíc je dost bahnitá. Je stále zataženo, ale neprší a je docela teplo. Když jsou už Zubrnice nedaleko, ptám se ostatních, jestli by neměli rým na slovo Zubrnice, poněvadž bych chtěl navázat na: „Dole leží Zubrnice…“ Divoká Orchidej navrhne: „Máme o hodinu více.“ První, co vidíme dole v Zubrnici, je zbytek železnice a na nádraží vagóny a lokomotivy, které ze všeho nejvíc připomínají vrakoviště, kupodivu jde o muzeum. Stojíme chvilku před cedulí s mapou a informačním plakátkem. Na něm je napsáno, že včera se tu natáčel nějaký film, a tak bylo muzeum zavřené. Chvilku stojíme a náhle přijde pán, strhne papírek a jde zpět k muzejní budově.

Rozhodneme se, že do muzea nepůjdeme, ale zkusíme tam koupit pohled pro Sněhovou Lilii. Jdeme tam tedy s Planoucí Růží a Veselým Balónkem. Kupujeme pohled s obrázkem drezíny vypadající jako auto, ve které někdo sedí, možná je to člověk, který tu muzeum obsluhuje. Šedý Vlk si kupuje týž pohled. Jdeme ještě trochu dolů, míříme totiž za vesnici na Bukovou horu. Podle rozcestníku u nádraží by to tam mělo být čtyři a půl kilometru. Kupodivu o půl kilometru dál ve vesnici je další rozcestník, a podle něj je to nahoru pět kilometrů. Není proto divu, že nakonec nahoru nevylezeme, když se vlastně celou dobu vzdalujeme. V centru obce nás napadne, že nemáme žádnou vodu, a tak si jdeme nějakou sehnat. Jdu opět do hospody. Planoucí Růže s Veselým Balónkem jdou k domu, kde navážou dobré známosti, což se projeví tím, že jim nějaká holčička přijde ukázat ptačí hnízdo. Divoká Orchidej jde k jinému domu, kde se hádá dědeček se snachou, jestli je její dcerce zima a má si nechat kapucu a taky, že jí teče něco z očí. Chodit pro vodu do hospody je fakt nuda.

Stoupáme pomalu nahoru, nejprve Zubrnicemi, které jsou opravdu pěkné, a poté po cestě a loukách. Stoupání je docela prudké a zanedlouho si musíme snímat vrstvy. Jinak se při tom nedá moc mluvit. Šedý Vlk jde s Marblem první a na jednom místě se jim nechce obcházet po značce a jmou se zkracovat cestu přímo svahem podle elektrického vedení. To se mi moc nechce, protože sportovní tendence si schovávám na příští týden. Ohradím se proto nahlas a skončí to tak, že se na chvilku rozdělíme. Ostatní jdou za mnou. Planoucí Růže s Veselým Balónkem se rozhodli být se mnou loajální, což je od nich pěkné. Planoucí Růže k tomu říká, že kdybych nic neřekl, tak by ji ani nenapadlo jít jinam než Šedý Vlk, ačkoli by si možná všimla, že značka vede jinudy. Cestou pak Planoucí Růže říká, že neví, jak bude pojmenovávat děti, když už květiny pomalu docházejí.

S Šedým Vlkem i Marblem se potkáváme zanedlouho, ale vrchol spíš vypadá, že se vzdálil. Jdeme stále trochu do kopce, ale už to není tak prudké. Ono nahoře stejně není nic moc lákavého, tyčí se tam vysoká věž s anténami a rozhled v tomhle počasí nebude nic moc. Tak tam nakonec ani nepůjdeme a raději si zkrátíme cestu podle drátů vysokého napětí a půjdeme od červené značky k modré. Jenže nám kamsi zmizel Marble a nevíme, jestli nevyrazil terénem na vrchol. Ačkoli to je docela nesmysl, protože značka obchází vrchol zprava, ale doleva je to teď ještě z kopce. Naštěstí jsme Marbla zase našli na místě, kde bychom chtěli odbočit, a tak můžeme vyrazit po pěšince nahoru. Pěšinka zanedlouho mizí, ale přechod lesem a loukami by neměl být dlouhý, jen se vyškrábeme na hřebínek. Když jsem při stoupání v nejlepším, ozve se odspodu cizí hlas a kdosi na nás volá, co tu děláme, že je tu hon, že tu nesmíme jen tak chodit. Říká to hlavně Planoucí Růži a Veselému Balónkovi, kteří si tam dole byli odskočit, a tak byli k němu nejblíž. Vychází najevo, že ten pán přijel po cestě autem a šel směrem k nám, prý měl pušku. Za sebe mohu říci, že jsem jej vůbec neviděl. Prý na nás volal, abychom šli víc doprava k smrkovému lesu a potom na cestu.

Nějak lesem projdeme na cestu a vydáme se po modré značce směrem k Vitínu. Zanedlouho se zastavíme na docela pěkném místě, že se naobědváme. Je tu pěkný rozhled a travička. Setkání s myslivcem na nás silně zapůsobilo. Jsme trochu rozhořčeni, že nás omezoval v pohybu po lese z tak hloupého důvodu, jako je hon. Podle nás na to neměl žádné právo. Divoká Orchidej se o myslivcích nevyjadřuje příliš lichotivě a podotýká, že by byli opravdu schopni člověka i omylem zastřelit. Shodneme se na tom, že hony i myslivce by měli zrušit. K obědu máme sýr a chleba. Planoucí Růži a Veselému Balónkovi už nezbylo moc chleba, a tak nepohrdnou mým zbytkem, přestože jim ho dávám skoro po jídle a Planoucí Růže má k přijetí trochu zábrany, protože jí to připadá jako žebrání, třebaže jsem jim to sám nabídl. Mezitím se bavíme o třídění odpadu a o tom, co by se kam mělo házet. Není to totiž tak jednoduché, jak by se mohlo zdát. Jak tak sedíme u jídla, zeptá se Šedý Vlk, jestli vznikne z této akce deníček, a protože se mi tu opravdu líbí a myslím si, že takovýhle vandr už se dlouho nevydařil, naznačím, že asi ano.

Potom míříme dále k Vitínu, to je bývalá vesnice, což se projevuje tím, že se tu tiše rozpadají ruiny domů, zarostlé stromy a keři. Vypadá to krásně tajemně. Jeden z domů má celkem zachovalý štít s pěti celými okny, při pohledu na něj mne hned napadne, že by bylo pěkné fyvotit se, jak koukáme ze všech těch okýnek. Hned k tomu také zangažuji ostatní. Holkám se do oken nechce, a tak nás vyfotí. Do úplně horního okna ve druhém patře se nám nakonec nepodaří vylézt. My s Marblem tedy vylezeme do oken v prvním patře, z druhé strany to jde docela dobře. Šedý Vlk, Veselý Balónek a Index vykukují ze spodních oken, ještě nevím, jak to dopadlo, ale určitě to bude hezké.

Potom jdeme dál k Malému Březnu, v lese se tu válí velký válcový balík suché slámy. Nevíme, jak se sem dostal, musel se totiž nějak prodrat přes stromy. Jdeme dál dolů, ze stále prudšího kopce. Cesta je trochu bahnitá, Marble běžící za mnou chce zavolat, abych mu uhnul, ale nestihne to a místo toho spadne a trochu mne kopne do zadku. Sám má zadek úplně špinavý od země. Kus dál procházíme kolem paní se dvěma psy. Drží je za obojky a říká, že ten vlčák je zlý, ať jdeme raději po druhé straně cesty. Říkáme si, že to musí být hrozné mít zlého psa. Jdeme dál, až dojdeme na silnici a po ní po chvíli do Malého Března. Cestou si říkáme, že bychom mohli překonat Labe přívozem ve Velkém Březnu, ale láká to asi jen mne. Většina ostatních totiž už někdy přívozem jela. Jen Divoká Orchidej a Index ne, což mne těší, že v tom nejsem sám.

Na návsi v Malém Březnu se zastavíme a přemýšlíme, co dál. Opodál je autobusová zastávka a hospoda. Místo toho, abychom se šli podívat, kdy pojede autobus, přemýšlíme, jestli nepůjdeme na vlak. Zkouším mobilem najít spojení do Prahy. Asi za půl hodiny, v 15:06 jede vlak do Ústí nad Labem, Střekova, odtud ještě na dva přestupy přes Lysou jede vlak do Prahy. Je tam v 17:50. Navrhuji, že bychom místo toho, abychom spěchali do Prahy, mohli ještě zakončit akci v hospodě. Ale ostatní jsou spíš pro to, pohnout se odtud do civilizovanějších krajin, protože jim to tu nepřijde dopravně ideální. Ještě se jdeme podívat na zastávku. Převládá tu názor, abychom jeli do Ústí, přešli na druhou stranu Labe a jeli rychlíkem do Prahy. Po druhé straně řeky jich totiž jezdí docela dost.

Vypadám z toho trochu smutně, ale ostatní naznačují, že bychom mohli jít do hospody třeba v Ústí, budeme-li mít dost času. Tak nakonec nechci, aby kvůli mému rozmaru zůstávali všichni v takovéhle díře a abychom riskovali, že se odtud potom budeme obtížně dostávat. Jdu proto na naši stranu a nakonec všichni pojedeme do Ústí. Šedý Vlk sice chce spíš jet do Děčína, protože si myslí, že tam těch rychlíků staví víc, ale nakonec jede taky s námi. Ve Střekově zjišťujeme, že jede jeden vlak asi za hodinu a půl a potom ještě jeden v 18:10. Marble a Šedý Vlk se rozhodují, že pojedou rovnou tím dřívějším. Marble na hospody moc není a Šedý Vlk by se už druhým vlakem nedostal do Mlčechvost. Jdeme tedy na druhé nádraží, cestou si zpívám Já husárek malý, Planoucí Růže se ke mně přidá, ale pak také řekne, že jí ta písnička připadá divná, protože jí přijde, že text vlastně o ničem nevypovídá, v čemž s ní docela souhlasím.

O kus dál je Plus a krom mne i Divoká Orchidej s Indexem zatouží oddechnout si po té přírodě v klimatizovaném supermarketu, krom toho potřebujeme chleba a já i nanuka. Šedý Vlk mezitím přejde na druhou stranu silnice, jako by se nás snad stranil. Cestou dál chce Marble jít na jedné ulici úplně na druhou stranu, než je most, a tak jej nasměrujeme opačným směrem. I pak ale tvrdí, že šel dobře. S Indexem se ho snažíme přesvědčit o opaku, ale ne moc silně, protože chápeme, že nemůže jen tak přiznat, že šel špatně, protože musí myslet na svou pověst.

Za mostem mi spadne chleba na zem, na což Planoucí Růže řekne, že dobrého neotráví. Prý se bála, že se teď naštvu a bude zle, ale když jsem se na ni smál, hluboce si oddechla. U nádraží jsme docela brzy, a tak jdou s námi Marble a Šedý Vlk ještě hledat hospodu. Dojdeme na hlavní ulici, po níž zrovna projíždí trolejbus, na to hned řeknu, že bychom se místo hospody mohli svézt trolejbusem, protože je mám rád. Nikdo pro mne nemá moc pochopení. Index pak slyší někoho úplně cizího, jak vyjde na touž hlavní ulici a řekne něco skoro stejného jako já.

Hned za rohem nacházíme hospodu, která by vypadala docela dobře, je není uvnitř žádný úplně volný stůl. Opodál je pizzerie, která je zrušená, a tak to zkusíme tady, třeba někoho odradíme svými řečmi natolik, že odejde pryč. Jenže si ani nestihneme všichni sundat batohy, když za námi přijde číšník. Řekne něco o tom, že mu zaplníme těmi batohy polovinu hospody. Vzápětí se ale zeptá, co si dáme. Ještě na to nestihneme nic říct, když dodá, že už nevaří. Protože tu budeme až do šesti, asi bychom si něco dali, a tak se ptáme, kde bychom našli hospodu, v níž nám uvařili. Číšník nám radí, že vyjdeme-li na ulici a dáme se naznačeným směrem, najdeme opodál Saharu. Hned jak vylezeme, jmou se všichni přecházet ulici, ale to dělají chybu, protože Sahara je na téže straně na dohled.

Vchod je ze dvora, nejprve jdou dovnitř Index s Divokou Orchidejí. Za chvíli na nás Index zevnitř vesele mává, že našli volný stůl. Je to tu docela pěkné a vejdeme se všichni k jednomu stolu. Šedý Vlk si tu s námi ještě dá pivo a Marble čaj. To je jedině dobře, protože tak stihnou něco napsat na pohled pro Sněhovou Lilii. U vedlejšího stolu sedí čtyři dámy, jež nám dávají tři kartičky, díky kterým můžeme mít slevu na jídlo 40 nebo 20 procent. Každá je až pro čtyři lidi. Ony je prý už nevyužijí. My si je rozdělíme tak, že Veselý Balónek s Planoucí Růží si vezmou jednu na dvacet procent protože si dají jen palačinku. My s Indexem a Divokou Orchidejí si vezmeme kartičku na čtyřicet procent, protože si dáme normální jídlo. Ještě nám jedna kartička na dvacet procent zbyde, tu dáme zase jiným sousedům. Číšník hned ví, kde jsme kartičky vzali, ale usmívá se, že tak je to správně.

Planoucí Růže s Veselým Balónkem si nedávají nic velkého k jídlu, protože Veselý Balónek jde ještě dnes na návštěvu k Planoucí Růži domů. On se těší, že by to mohla být krásná oficiální večeře, ale Planoucí Růže když slyší slovo oficiální, cítí se dost nepohodlně a vůbec se jí to nelíbí. Má totiž strach, že pak bude Veselý Balónek zklamán, protože to zase tak oficiální nebude. O té večeři víme proto, že když jsme obědvali, přišla Planoucí Růži SMSka od maminky, v níž byla varována, že jestli chce přivést Veselého Balónka, není umyté nádobí. To je samozřejmě průšvih. Asi je Planoucí Růže bude muset nejdřív umýt, což ale nestihne.

Píšeme tedy pohled pro Sněhovou Lilii, Šedý Vlk napíše první dvouverší a pak navážeme, až když už jsou s Marblem pryč, oba se ještě na pohled podepíšou. Nakonec na něm byla tahle básnička:

Ido naše milá,
kdybys tu tak byla. (*Šedý Vlk*)
Velmi se nám vydařil,
vandr do středohoří, (*Planoucí Růže*)
silný liják nezmařil,
co nikdy nikdo nezboří,
sílu kolektivu a Uragánova vlivu. (*Veselý Balónek*)
Měli jsme o hodinu více,

tak navštívili jsme Zubrnice,(*Divoká Orchidej*)
a tam muzeum železnice. (*Index*)
Ve Vitíně na baráku,
z okna skočím bez padáku,
nebo spadnem do křoví,
proč tam lezem, kdo to ví? (*Strašlivý Uragán*)

Šedý Vlk vytahuje svůj pohled a chce, abychom se na něj také všichni podepsali. Nechce ale prozradit, komu jej pošle. Nejprve naznačuje, že ještě neví, možná jej dostanu i já. Pak na mou otázku odpovídá, že jej nedostane nikdo z těch jeho kamarádů, kteří sem nejeli, poněvadž si to nezaslouží. Nakonec prohlásí, že to pošle nejspíš nějaké kamarádce, ale kdoví, možná ten pohled dostaneš právě ty, kdo zrovna čteš tento deníček. Šedý Vlk s Marblem pak odcházejí. Marble říká, že se mu vandr líbil a Šedý Vlk, že se to dalo přežít, ale je jasné, že to jen tak říká, protože se mu to určitě líbilo.

Potom ještě vedeme spoustu řečí, které si už ani všechny nepamatuji a když jdeme na vlak, připadá si Planoucí Růže hrozně opilá a připadá si tak dokonce ještě když už sedíme půl hodiny ve vlaku. Nacházíme kupé, kam se vejdeme všichni. Dáváme si čaj z termosky a melasky. K tomu mluvíme zase o spoustě věcí, hlavně že ta večeře nesmí být oficiální. Taky o tom, co kdesi četl Veselý Balónek, totiž, že dnes už muži pláčou průměrně dvakrát do měsíce. Musím přiznat, že v tomto směru jsem asi podprůměrný.

Nakonec jsme přece v Praze a nezbývá nám, než se rozloučit. Tak musím říct, že mě se tenhle vandr fakt líbil a jen doufám, že se mi podařilo do tohoto deníčku přenést alespoň něco z té krásné atmosféry, která na něm vládla.